

ISÄ MEIDÄN RUKOUS

Matt. 6:5-13

5. Kun rukoilette, älkää menetelkö tekopyhien tavoin. He mielellään seisovat ja rukoilevat synagogissa ja katujen kulmissa, että ihmiset näkisivät heidät. Totisesti, minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa.
6. Kun sinä rukoilet, mene kammioosi, sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa. Isäsi, joka näkee salassa, maksaa sinulle.
7. Kun te rukoilette, älkää hokeko tyhjiä kuten pakanat, jotka luulevat, että heitä kuullaan heidän monisanaisuutensa tähden.
8. Älkää siis olko heidän kaltaisiaan. Teidän Isänne kyllä tietää, mitä te tarvitsette, ennen kuin häneltä anottekaan.
9. Rukoilkaa te siis näin: Isä meidän, joka olet taivaassa. Pyhitetty olkoon sinun nimesi.
10. Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niin kuin taivaassa.
11. Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme.
12. Ja anna meille [synti]velkamme anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meille [synti]velassa.
13. Äläkä anna meidän joutua kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta, [sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti. Aamen.]

Tekopyhien ja pakanoiden rukous

Rukoiletko Sinä? Kuinka paljon, mitä ja miten rukoilet? Ketä rukoilet?

Rukous on yleisinhimillistä. Kaikissa uskonnoissa, kaikissa kulttuureissa ihmiset rukoilevat. Luomisen perusteella ihmisessä on omatunto ja uskonnollinen sydän, joka etsii turvaa rukouksen keinoin. Jos ja kun ihminen lakkaa rukoilemasta, hän luopuu persoonallisuutensa erästä arvokkaimmasta piirteestä.

Tekstissämme Jeesus käsittelee rukousta ja osoittaa, että syntiinlankeemuksen seurauksena myös ihmisen rukouselämä turmeltui. Se painui pakanalliselle tasolle tai sitten yleisen ilmoituksen vaikutuspiirissä muuttui tekopyhäksi, ulkokultaiseksi. Molemmat edustavat uskonnollisuutta, mutta niille on yhteistä se, että ihminen kääntyy niissä pois elävän Jumalan persoonallisesta kohtaamisesta jonkinlaiseen uskonnolliseen suoritukseen, joka saattaa tuottaa harjoittajilleen tietynlaista tyydytystä ja uskonnollisia kokemuksia.

Idän rukous

Esimerkiksi Japanin shintolaisuudessa ja buddhalaisuudessa rukoillaan paljon. Kuitenkin idän rukous eroaa merkittävästi kristillisestä. Idän rukouksessa rukoilija itse päättää, mitä hän tarvitsee. Jos hän esimerkiksi sairastuu eivätkä lääkärit enää kykene auttamaan, hän kääntyy jumalten ja buddhien puoleen. Mitä useamman puoleen kääntyy, sitä suurempi on todennäköisyys, että apu saadaan.

Rukoilijan on kuitenkin lähestyttävä jumalia, henkiä tai muita epämääräisempiä yliluonnollisia voimia oikealla tavalla ja oikein menetelmin. Hänen on ensiksikin ollut pidettävä yllä tietyn tasoista palvontasuhdetta rukoustensa kohteisiin. Sitten hän voi rukouksin, uhrein, pyhiinvaelluksin tai ammattilaisten (*shintopappien*, buddhalaisten pappien tai shamaanien) avustuksella vaikuttaa jumaliin ja henkiin. Jos jumalat tai

buddhat "lainaavat" voimaansa - niin kuin rukoilija toivoo - niin hän saa haluamansa avun. Hän paranee sairaudestaan.

Avun saatuaan hän kokee helpottumista ja kiitollisuutta: "On erittäin hyvä asia, että on jumalat ja buddhat". Jos apua ei syystä tai toisesta tule, rukoilija yleensä lähtee etsimään apua uusilta jumalilta tai toisista uskonnoista. Jos hän on saanut avun ja joku kysyy, mikä jumala tai buddha auttoi, hän ei osaa vastata. Itse asiassa hän ei ole edes kiinnostunut siitä, sillä pääasia oli, että hän parani. Ihminen itse asiassa käyttää yliluonnollisia voimia hyväkseen.

Kristillinen rukous

Kristityn ja Jumalan suhde on toisin kuin idän uskonnollisuudessa aina henkilökohtaista luonteeltaan. Jumala on persoona, henkilö, joka puhuu ihmiselle ja rakastaa häntä. Ääretön ja pyhä Jumala ei kuitenkaan koskaan suostu ihmisten hallittavaksi, ei paikallistettavaksi, eikä hyväksikäytettäväksi. Jumala on itsensä ilmoittanut ja voimme Jeesuksen Kristuksen kautta aina tietää ja tuntea KENEN kanssa olemme tekemisissä.

Kun Jeesuksesta Kristuksesta sanotaan, että Hän on Herra, se sisältää myös tosiasian, että Hän päättää, mikä on meille hyväksi ja mitä Hän tekee. Kun olemme kristittyjä rukouksemme ei ole yritystä taivuttaa Jumalaa omalle puolellemme ja tekemään niin kuin me tahtoisimme, vaan oman tahtomme taivuttamista Herran tahtoon ja luottavaista jäämistä Hänen käsiinsä, koska tiedämme, kuinka hyvä Hän meille on.

Kristillinen rukous voi varsinaisesti alkaa vasta sitten, kun ihminen on päässyt persoonalliseen rakkaussuhteeseen taivaallisen Isän kanssa. Se tapahtuu, kun hän saa Jeesuksen Golgatan uhrin tähden anteeksi rikkomuksensa ja yhteys Jumalaan syntyy. Siinä yhteydessä ei ole ratkaisevaa, milliasia vastauksia kristitty saa Jumalalta (kielteinen vastauskin on vastaus), vaan se, että hänen ja Jumalan välinen rakkaussuhde syvenee. Kristitylle Jumala itse on perimmäinen vastaus, ei se mitä hänelle tapahtuu.

Rukouksen ehto

Idän uskonnollisuudessa rukoukset ovat hyvin pitkälle oman edun tai oman perheen edun tavoittelua. Taloudellinen menestys ja aseman saavuttaminen ovat osoituksia saaduista vastauksista. Kristillisen rukouksen tuntomerkki on Jumalan nimen kirkastumisen, Jumalan valtakunnan tulemisen ja Jumalan tahdon tapahtuminen. Esirukous toisten puolesta on siinä keskeistä. Kun idän rukouksessa vastaukset riippuvat käytetystä menetelmästä ja siitä, että jumalien ja henkien palvonta on suoritettu asianmukaisella tavalla, siitä saattaa puuttua lähes kokonaan moraalinen ulottuvuus. Gangsteriliigan johtaja voi odottaa rukouksiinsa vastauksia siinä missä hartain buddhalainen munkkikin. Sen sijaan kristityn rukousten kuulemisen ehtona on, että hän on valmis taipumaan Jumalan edessä tunnustamaan syntinsä ja syyllisyytensä ja pyytää niitä anteeksi.

Isä-meidän rukous

Herran rukous alkaa puhuttelulla: "Meidän Isämme, joka olet taivaassa". Se kertoo, että rukouksessa pääasia ei ole se mitä rukoillaan, vaan KETÄ rukoillaan. Jeesuksen Golgatan uhrin ja ylösnousemuksen voiton tähden ihmisen on mahdollista päästä niin läheiseen suhteeseen maailmankaikkeuden täyttävään ja iankaikkisessa taivaassa asuvaan Jumalaan, että hän saa turvallisesti kutsua Häntä Isäkseen. Uskova kristitty ei kuitenkaan koskaan ole vain yksittäinen rukoilija, hän kuuluu aina Jumalan perheeseen, on seurakunnan yhteydessä rukoillessaan. Omassa kammiossa ihmissilmiltä salattu rukouskin sulkee mukaansa aina veljet ja sisaret Kristuksessa. Siksi Herran rukous on aina myös yhteisöllinen rukous.

Isä- meidän puhuttelu on aina samalla myös ylistystä, jonka olemushan on siinä, että rukoilija saa suunnata uskon silmät Isään, saa ihmetellä Häntä ja kertoa sen myös Isälle. Siksi rukous on mitä suurinta armoa ja lahjaa jo ennen kuin ensimmäistäkään pyyntöä on esitetty.

Pyhitetty olkoon Sinun nimesi!

Koko Herran rukous voidaan tiivistää ensimmäiseen rukoukseen: "Pyhitetty olkoon Sinun nimesi!" Kaikki muu, mitä rukoillaan, tähtää itse asiassa juuri siihen, että Isän nimi tulisi pyhitetyksi, ylistetyksi ja kunnioitetuksi. Rukoilemme Jumalan valtakunnan tulemistä, jotta sen keskellä Jumalan nimi olisi pyhä. Pyydämme Isän tahdon tapahtumista, jotta Hänen nimensä kirkkaus ja pyhyys loistaisi kaikille ilmeisellä tavalla. Pyydämme päivittäisiä tarpeita, syntien anteeksiantamista, varjelusta kiusauksista ja pahasta, jotta voisimme antaa koko sydämestämme kiitoksen, kunnian ja ylistyksen Jumalan nimelle.

Itse asiassa kristillisessä rukouksessa emme rukoile mitään itseämme varten, vaan sitä Jumalaa varten. Kun pakanallinen rukous etsii itselleen "yhdeksää hyvää ja kahdeksaa kaunista", niin kristitty ei oikeastaan pyydä itselleen mitään. Kaikki se, minkä hän näyttää itselleen pyytävän, on viime kädessä Jumalaa itseään varten. Herran rukous voitaisiinkin tiivistää muotoon: "Isämme, kuule ja vastaa rukouksiimme, niin että Sinulle itsellesi tapahtuu parasta mahdollista! Toimi niin, että Sinä saat hyväsi, saat kunnian omalle nimellesi. Vastaa niin, että meidän elämämmekin kautta Sinä kasvaisit suureksi ja pyhäksi niin meidän kuin kaikkien edessä.

Jumalan vastaus pyyntöömme "Pyhitä oma nimesi" on se, että Hän alkaa oman totuuden sanansa kautta pyhittämään meidän elämäämme, puhdistamaan meitä omaan käyttöönsä, toteuttamaan omia päämääriään meidän kauttamme ja meissä. Herran nimi tulee pyhitetyksi, kun meidän elämämme pyhitetään ja erotetaan Hänen käyttöönsä. Taivaan kirkkaudessa tämä rukous tulee myös saamaan lopullisen ja täydellisen vastauksensa. Herra on oleva kaikki kaikessa.

Tulkoon Sinun valtakuntasi!

Kukaan, joka ei taivuta sydäntään, tahtoaan ja tunteitaan Jumalan hallittavaksi, ei voi myöskään korottaa Hänen nimeään. Jumalan valtakunta on totuuden ja rakkauden kautta tapahtuvaa Herran päätösvaltaa omiensa elämässä. Niin kuin sulhanen saa rakkautellaan morsiamensa toteuttamaan toivomuksensa, Jumalan hallintavalta on mitä ihmeellisintä vapautta saada elää Herraa varten. Tämä hallinta toteutuu syvimmin, kun Kristus tulee suurena taivaallisena Ylkänä noutamaan omaa seurakuntaansa taivaallisiin

häihin.

Tapautukoon Sinun tahtosi!

Usein uskovankin rukous vääristyy tahdon mittelyksi Jumalan kanssa. Uskova yrittää silloin ikään kuin "kangella vääntäen" saada Jumalan tekemään sellaista, mitä hän itse toivoo, haluaa ja tavoittelee. Jos sitten käy ilmi, että Jumala onkin eri mieltä asiasta, hän saattaa lopulta alistuvaisesti rukoilla, että tapahtukoon kuitenkin Sinun tahtosi (vaikka oman tahdon toteutuminen tuntuisi niin paljon paremmalta). Rukous "Tapautukoon Sinun tahtosi myös maan päällä niin kuin taivaassa!" lähtee kuitenkin aivan päinvastaisesta suunnasta. Siinä Herran oma kyselee ensin Herran tahtoa asioista. Hän ikään kuin katsahtaa taivaan suuntaan ja ihailee sitä, miten Jumalan hyvä tahto jo nyt taivaassa toteutuu. Ja saatuaan sen selville, hän alkaa pyytää Herralta, että hän pääsisi ymmärtämään kuinka suurenmoisen hyvä on Jumalan tahto. Se ymmärrettyään rukoilija alkaa tahtoa sitä mitä Herrakin tahtoo ja pyytää sydämestään sen toteutumista, sillä vain silloin Jumalan valtakunta pääsee leviämään ja Jumalan nimi tulee pyhitetyksi.

Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme!

Jokapäiväisen leivän pyytäminen sisältää kaiken, mitä elämiseen tarvitaan. Uskova kristitty tunnustaa siinä, että kaikkein pienimmissäkin asioissa hän on kokonaan riippuvainen Jumalan huolenpidosta. Toisaalta hän ei halua vähätellä päivittäistä ruokannosta, joka sekin kertoo Herran armosta. Tämä rukous on ilmeisellä tavalla tarkoitettu aamulla rukoiltavaksi ja se sisältää suuren luottamuksen, sillä huomisen tai ylihuomisen asioita ei tarvitse pyytää, riittää yhden päivän tarpeet. Herra huolehtii ja siksi saa koko sydämestään korottaa Herran nimeä!

Ja anna meille syntivelkamme anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meille syntivelassa!

"Kulkeeko kaksi yhtä matkaa, elleivät ole sopineet keskenään?" Jumalan nimi ei voi kirkastua, elleimme kulje Hänen kanssaan. Se ei kirkastu myöskään silloin, kun uskova kristitty heittäytyy katkeruutensa valtaan. Vain armahdettu voi armahtaa. Vain armahtava uskova voi kirkastaa ristillä armonsa suuruuden paljastaneen Herran nimeä.

Äläkä anna meidän joutua kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta!

Herran nimi kirkastuu, kun Hänen omansa voittavat kiusauksia. Herran nimi kirkastuu, kun Saatanan ja synnin valta menettää otteensa Jumalan lasten elämässä.

Sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti.

Taivaallista Isää rukoilevan ei tarvitse jäädä epätietoisuuteen siitä, kykeneekö Herra itse vastaavaan noihin suuriin pyyntöihin, joita rukous sisältää. Herra on suuri, siksi saamme suuria Häneltä odottaa ja pyytää. Jumalan valtakunta tulee lopulta, iankaikkinen kirkkaus alkaa ja siinä Jumalan nimi, Hänen kirkkautensa, totuutensa, rakkautensa ja armonsa on saava lopullisen ja loppumattoman ylistyksen.

Aamen.

Aamen, Totisesti niin on, ei ole vain sana rukouksen lopussa, vaan myös Herramme Jeesuksen eräs nimistä. Kun turvallisesti sanomme Aamen, kerromme Jeesukselle, että koska Sinä olet kanssamme, Sinä myös vastaat siitä, että opettamaasi rukoukseen tulee vastaus. Jäämme Herra Sinun varaasi.